

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

267 /DPSS
TA 23.10.2008

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
L482, 3.11.2008

Domnule vicepreședinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind completarea Codului civil*, inițiată de domnii deputați Aurel Gubandru și Vasile Bleotu și de domnul senator Viorel Ștefan din Grupurile parlamentare ale PSD (Bp. 261/2008).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare completarea Codului civil cu o serie de dispoziții referitoare la „*garanțiile autonome*”, respectiv la scrisoarea de garanție și scrisoarea de confort.

II. Propuneri și observații

1. Precizăm că inițiatorii trebuiau să țină cont de faptul că Ministerul Justiției a elaborat *proiectul noului Cod civil*, care a fost adoptat de Senat, actualmente aflându-se în procedură parlamentară la Camera Deputaților.

Apreciem că, deși există argumente în favoarea utilității reglementării scrisorii de garanție și celei de confort (al căror emitent este o instituție bancară), nu Codul civil ar trebui să conțină dispoziții în acest sens.

Scrisoarea de garanție și scrisoarea de confort reprezintă instrumente de garantare emise actualmente de instituțiile bancare și de credit în scopul

garanțării obligațiilor născute din contracte comerciale. Astfel, în considerarea specificului relațiilor în care sunt utilizate aceste garanții precum și a instituțiilor care au calitatea de garant, considerăm că un cadru general de reglementare a materiei „garanțiilor autonome” ar trebui elaborat la nivel de *lege specială*.

În inițiativa legislativă se propune și extinderea sferei emitenților de scrisori de garanție, în sensul recunoașterii posibilității utilizării acestui tip de garanție între subiecți de drept, indiferent de calitatea acestora. O astfel de extindere nu este însă justificată deoarece contextul în care se folosește scrisoarea de garanție emisă de o bancă sau de o altă instituție de credit este unul special. Astfel, scrisoarea de garanție nu este un simplu instrument de garantare, ci este o atestare a solvabilității debitorului. În general, scrisoarea de garanție bancară reprezintă un mijloc de înlesnire a unor tranzacții încheiate între părți între care nu există garanția onorării obligațiilor reciproce sau nu există disponibilitățile bănești necesare (un exemplu de situație în care se utilizează acest produs sunt licitațiile). Scrisoarea de confort, la rândul ei, reprezintă un angajament de sprijin al debitorului pentru îndeplinirea unor obligații financiare ale acestuia, angajament a cărui forță provine tocmai din calitatea celui care are calitatea de emitent.

Subliniem, de exemplu, că reglementarea internațională a garanțiilor autonome la care se face referire în Expunerea de motive, respectiv Regulile Uniforme privind Garanțiile la Cerere (Publicația nr. 458), se referă exclusiv la scrisorile de garanție bancară.

2. În opinia noastră, definiția scrisorii de garanție nu este suficient de clară. Aceasta ar trebui să prevadă expres că este vorba despre un angajament „*scris*”, asumat de garant în favoarea beneficiarului garanției, de a plăti acestuia o sumă de bani în cazul în care ordonatorul nu a executat sau a executat defectuos o obligație asumată printr-un contract. Pentru coerența reglementării, alături de definiție ar fi utilă prevederea elementelor obligatorii pe care o scrisoare de garanție ar trebui să le conțină.

Se observă o contradicție între art. 1684¹ și art. 1684². În definiția scrisorii de garanție este menționat expres caracterul „*necondiționat*” al acesteia, ceea ce implică executarea plății la prima și simpla solicitare a beneficiarului. Or, ultima teză a articolului 1684² – „*angajamentul astfel asumat se execută la prima și simpla cerere a beneficiarului, dacă prin textul scrisorii de garanție nu se prevede altfel*” permite părților să prevadă în scrisoarea de garanție o condiționare a plății.

Caracterul autonom al garanției ar trebui evidențiat nu numai în raport de relația contractuală de bază pe care o garantează, ci și în raport de

contractul încheiat între ordonator și garant (de exemplu, garantul nu poate refuza plata invocând faptul că ordonatorul nu a transmis fondurile și astfel să încalce obligațiile contractului de garantare). Pentru o reglementare riguroasă, ar trebui prevăzut că garantul este obligat să efectueze plata, fără a putea invoca excepții deduse din contractul comercial sau din raporturile cu persoana garantată.

În ceea ce privește cazurile de refuz al plății, apreciem că era necesar să se clarifice conceptele de „abuz” și „fraudă vădită”. Aceste noțiuni au un caracter vag și nu permit aplicarea ultimei teze a art. 1684³.

În ceea ce privește scrisoarea de confort, apreciem că reglementarea propusă are un caracter sumar și ar trebui completată cu dispoziții referitoare la, de exemplu, elementele obligatorii ale unei scrisori de confort sau termenul de valabilitate.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Călin POPESCU - TĂRICEANU

Domnului senator **Doru Ioan TĂRĂCILĂ**

Vicepreședintele Senatului